

Varró Dániel

TIZENEGY LIMERIK

Volt egy úr, lakhelye Tamási,
térdéről lecsúszott a fásli.
Kérdezték: „Harisnya?”
Azt mondta: „Hogyisne.
Nem látod, kérlek, hogy kamásli?”

*

Volt egy úr, lakhelye Tolna,
flaskákat árult egy boltba.
„Kérek egy demizsont.”
„Nincs – mondta –, deviszont
akkor se adnék, ha volna.”

*

Volt egy úr, lakhelye Pomáz,
rászóltak: „Ne sokat pofázz!”
„Jó – mondta –, csak hát...”
Pofán is csapták.
Lelkéért szól most a fohász.

*

Volt egy úr, lakhelye Holmavik,
fogalma sem volt, hogy hol lakik.
Kérdezték: „Galántán?”
Azt mondta: „Talántán.
Igyekszem megtudni holnapig.”

*

Volt egy úr, lakhelye Sarkad,
pukkantott egyszer egy halkat.
„Ki volt ez, kérem?”
Azt mondta: „Én nem.”
Nem volt egy őszinte alkat.

*

Volt egy hölgy, lakhelye Kabul,
kertészek ejtették rabul.
Azóta gerberát
nem kaphat, mert berág,
s egészen jól beszél babul.

*

Lakott egy öregúr Oxfordban,
kérdézték: „Magának sokszor van?”
„Mim is?” „Hát aza.”
Azt mondta: „Nana,
fiatal koromban bokszoltam.”

*

Volt egy úr, lakhelye Tajvan,
tudta, hogy a fején vaj van.
Margarin nem lévén
fejen állt zsemléjén –
kicsinyke öröm a bajban.

*

Szólt egy úr, lakhelye Quebec:
„Jöjjetek, ti hitvány ebek!
Cápák és medúzok –
én mindent megúszok...”
Nem úszik most már, csak lebeg.

*

Volt egyszer egy öreg stockholmi,
agyára ment már a sok holmi.
Szert tett egy bricseszre,
a többit kicseszte,
s megtanult nadrágot stoppolni.

*

Volt egyszer egy öreg teuton,
átsétált négyszer a tejuton.
„Kisgöncöl, Nagygöncöl
– sóhajtott ötödször –,
de unom, Istenem, de unom!”

.